

TUTKULAR KEDER OLDU

ROMAN

NURULLAH
GENÇ

TIMAS
G

SONRA, UMUTLAR ÖLÜR...

Anarşi bulutlarının üzerinde dolaştığı 1979 yılında, Türkiye'ye rahmet yerine bela yağıyordu âdeta. Bu beladan her kesim, az çok nasibini alırken, öğrenciler anarşinin içine itilmişti. Bazen en yakın arkadaşlarına dahi düşman olabilen pek çok kimse, ne yaptığının, nereye gittiğinin, neye ve kime hizmet ettiğinin farkında bile değildi. Dün, elden çıkıp gitmiş, bugün felaket yumağı, yarınlarsa meçhul...

Mehmet Fuat 10 Ekim sabahı temiz havayı soluya soluya üniversitenin caddelerinde yürüyüp, ruhuyla baş başa kalmak, gürültünün, kirliliğin ve ideolojik çatışmaların her türlüşünden kısa bir süre de olsa uzak kalabilmek için İkinci Yurt Kantininden ayrılmıştı. Bir müddet sigara dumanından kurtulmasını dahi kâr olarak görüyordu.

İşletme fakültesine doğru yürüdü, araştırma hastanesinin önünden dönüp, ziraat ve tıp fakültelerinin yanından geçip, rektörlük binasının önündeki otobüs durağına gidecekti. Niyeti şehre inmekti.

Mavi gözlü, siyah gür saçlı ve eskilerin deyişiyile kaytan bıyıklı olan Mehmet Fuat, Aşkale'de doğmuş, Erzurum'da İmam Hatip Lisesi'ni bitirmiş ve Niğde'de üç senelik imamlık yapmıştı. Sonra üniversite giriş imtihanlarını kazanıp, Erzurum'a dönmüştü. Bu bakımdan o, herkesten farklı idi. Biraz içine kapanıktı ve kimsenin işine karışmazdı.

Şunu da ifade etmek gerekiyor: İçine kapanmasaydı, anarşiye katılacak ve sonu meçhul bir karanlığa kapılacaktı, sıkıntılı işlere bulaşsa belki bir daha geri dönemeyecekti...

Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü kazanmıştı. Edebiyattaki duygu ve düşünceler kendisini sarıyor, yalnızlığını gideriyordu. Onlardan uzak durunca kimsesiz kalacakmış gibi hissediyordu. “Her zaman, kendi yapısında mükemmeldir, fakat bugünün, bu zamanın mükemmelliğini nasıl yakalayabilirim?” düşüncesi içinde filozof edalı bir tavırla yaşar, bazen bu açıdan birileriyle tartışmaları olurdu.

-Mehmet Fuuaat...

Durdu, ufak bir tereddütten sonra sesin geldiği tarafa döndü. İşletme fakültesinin yanındaki ağaçların arasında birini gördü. Biraz daha dikkatle baktı. Sesin sahibi de kalkmış, kendisine doğru geliyordu.

Mehmet Fuat manalı manalı güldü.

-Sen misin Zülküf?

Kendisi ne kadar güçlü kuvvetli ise Zülküf de bir o kadar sıksa ve zayıf idi. O ne kadar yakışıklı ise, Zülküf’ün bu anlamda nasibi o kadar kıttı.

-Merhaba Zülküf, hayrola?

-Yurttan çıktım, temiz hava alayım dedim. Biliyorsunke yurlarda hava bir hayli bozuk... Sonra bu ağacın altına oturup biraz düşündüm.

-Neyi?

-Beraber yürüyebilir miyiz?

Mehmet Fuat gülerek:

-Sorduğu soruya bak. Tabii ki!

-Her zaman değil, bazen kibarlığım tutar. Bir de...

Önündeki taşla bir şut attı Zülküf.

-Bir de sen başkasın, senin yanında ben de biraz başkalaşıyorum gibi.

-Evrim, devrim gibi bir şey mi?

-Bırak canım onları. Ben ağacın altına oturmuş düşünüyordum.

Mehmet Fuat dikkatli dikkatli Zülküf’e baktı:

- Onu anladım. Neyi düşünüyordun?

-Ne olduğumu...

Mehmet Fuat rahat bir nefes alıp cevap verdi.

-Ne olduğumu?

-Ne olabiliriz ki! İnsanız işte...

Zülküf elinin tersiyle burnunu siler gibi yaptı. Asabi bir hareketti bu. Sinirli bir ifade ile cevap verdi:

-Asıl çözülemeyen de bu ya. İnsan... Peki, nedir insan? Bu dünyada ne işi var? Hele hele benim, ne işim var bela yerde? Ne yapacağım peki? Niçin herkes birbirinden farklı? Neden böylesine garip her şey?

Mehmet Fuat, endişeli bir ifade ile onun sözünü kesti:

-Aynı zamanda sen bir Müslümansın, bunu unutma.

Zülküf başını sağa sola salladı, ellerini boşlukta savurdu:

-Karışık kardeşim, her şey karışık. Her şey sisler içinde. Her şey buzlu camlar ardında.

Durdu, yutkundu. Cesur bir ifade ile devam etti:

-Müslümanla gavurun ne farkı var, göster bana. Birkaç ibadet dışında bizim Müslüman olmayanlardan ne farkımız var şu anda mesela, söyle bakalım?

Zülküf, Mehmet Fuat'ı kısıkvrak yakaladığını düşünürken Mehmet Fuat can evinden vurulmuş gibi hissetti kendisini. Filozofluğunu konuşurmanın zamanıydı ve hemen toparlanmaya çalışarak cevap verdi:

-Yazı yazmadan kalemin iyi mi kötü mü olduğunu anlayamazsın. Yemeği yemeden tadını bilemezsin. İçine girmediğimiz binalar bizim için meçhuldür. Kahveye gittiğinin yüzde birinde camiye veya caminin yolunu açan insanların yanına gitseydin buzlu camlar kırılacak, sisler dağılacak, her şey açıkça ortaya çıkacaktı. Bilmediğin insanları niçin suçluyorsun?

Zülküf hayretle döndü:

-Yahu ben Rusya'da mı yaşıyorum, Müslümanların içindeyim. Müslüman ananın babanın çocuğuyum. Müslümanların içinde büyüdüm. İşte, şu üniversitedekilerin hangisi ben kâfirim diyor? Hepsi Müslüman. Fakat ben anlamıyorum. Alman üniversitesi ile Türk üniversitesi arasındaki farkı anlamıyorum. Hatta onların daha üstün tarafları varmış, gerçekten bunu anlamıyorum.

-Bir dakika, bir dakika...

-Bırak canım kardeşim ya! Menfaat önüne dağ gibi dikilmiş, insanlık onun arkasına gizlenmiş, anlamıyorum. Para her şeyin başı olmuş, hiçbir şey anlamıyorum.

-Zülküf bir dakika, gören olsa kavga ettiğimizi zannedecek. Ayrıca yandan yöreden bir duyan olur, sözlerini yanlış yorumlar...

-Evet evet, hemen beni bir fraksiyonun adamı zanneder ve silah zoruyla yola getirirler değil mi? Ahhh, anlamıyorum abi anlamıyorum!

Yumruğunu dizine vurdu, sonra pantolonun cebinden mendilini çıkarıp ağzını burnunu bir güzel sildi.

-Üniversiteye girmeyi çok isterdim. Girdim, aradığımı buldum mu peki, bulamadım. Karşıma bir sorgu hâkimi gibi dikildi her şey.

Başladı gülmeye. Gülerken bir şeyler söylemek istiyor, cümleyle bir türlü tamamlamıyordu. Mehmet Fuat da ona bakıp gülmeye başladı. Biraz önceki sinirli havadan, nasıl olmuştu da böyle neşeli bir havaya geçmişlerdi, bilemedi.

Zülküf devam etti:

-Hayat bana soruyor: Neyi okuyorsunuz, niçin okuyorsunuz? Aradığınızı gerçek nedir? Bilim denizinde gerçekçilik denen balıkları mı avlayacaksınız? Yoksa hayatınızı garantiye mi alacaksınız? Derdiniz ne sizin?

Yine katıla katıla gülmeye başladı:

-Yoksa... Yoksa...

Çok garip bir halde idi ve kahkahalara boğulduğu için bir şey söyleyemiyordu. Bu hal Mehmet Fuat'ın da hoşuna gitti. Bu ortamda fikir üretmek ve tartışmaktansa gülmek çok daha iyidir, diye düşündü. O da gülüyordu.

Zülcüf cümlesini tamamladı:

-Yoksa diyorum ya... Hep yokluk kardeşim, hep yokluk. Ana yoksul, baba yoksul. Zengin şehre geldim, ben yoksul. Yok yok yok! Eeee, yoksa ben de yokum. Yine başladı gülmeye mırıldanarak "Amma varım değil mi? Düşünüyorum, öyleyse varım. Hay seni Descartes! Berbat şeyler bunlar.

-Zülcüf seni tebrik ederim, düşünebiliyorsun ve bu çok önemli. Günümüzde düşünemeyen ve başkalarının düşüncelerinin kölesi olan mankurlaşmış yüz binlerce insan var. Bugün soruları bulmuşsun, yarın cevaplarını da bulursun.

-Anlamıyorum, düşünmenin sormanın nesi tebrik edilir? Aklıma geliyor söylüyorum işte. Bunda ne var?

-Sormak ilmin kapısıdır demişler.

Zülcüf yırtılırcasına gözlerini açtı, Mehmet Fuat'ın yüzüne şimşek şimşek baktı:

-Ne kapısından bahsediyorsun Mehmet Fuat? İlimin içindeyiz içinde, görmüyor musun? Üniversitedeyiz.

Sonra kahkahalarla güldü yine:

- Üniversite, dedi, üniversite! Güleyim bari. Aydınlanmanın merkezinde karanlıktayız.

-Sorular, şüpheler, inkârlar ilim değildir Zülcüf. İnsanın beynini, kalbini doyuran ilimler vardır. İlim sadece üniversitede değildir. Bazen yeryüzü bir üniversite olur, ilim beşikten mezara kadar tahsil edilir. İlimin yücelttiği insanlar çoktur. Hele İslamiyet o kadar çok âlim ve üstat yetiştirmiş ki, sayılarını tahmin bile edemezsin. 1400 senedir İslam tarihinin devam etmesinde büyük ilmi hakikatler gizlidir. Hatta bugün gayri Müslimlerde fazilet adına ne varsa, araştırdığımızda

bunlar ya bir ayette veya bir hadiste gerçek manasını bulur. Bence asıl olan, İslamiyet'le Müslümanlar arasındaki bilgisizlik perdesidir. Biz Müslümanız Zülküf, hepimiz Müslümanız. Lakin bunu, senin gibi haykıra haykıra söyleyemiyorum maalesef. Böyle de bir çıkma-zımız var bugün.

Şaşırılmıştı Zülküf. Ne biçim konuşuyordu Mehmet Fuat? Şimdiye değin hiç duymadığı şeylerdi bunlar. Bu nedenle pek bir şey anlamadı.

-Ben çoğunlukla hüzünlü olurum, dedi.

-Neden, diye sordu Mehmet Fuat.

-Bilmem ki!

Rektörlük binasının önüne gelene kadar suskun suskun yürüdüler ve bir daha da konuşmadılar.

-Ben burada otobüs bekleyeceğim, dedi Mehmet Fuat.

-İyi, dedi Zülküf. Ben de yurda dönüp biraz uyuyayım. Sonra okula giderim.

-Pekâlâ, sınıfta görüşürüz.

Ayrıldılar. Yürüyüp kayboldu Zülküf. Arkasından birkaç kez bakan Mehmet Fuat, "Bu arkadaşta bir şeyler var." diye geçirdi içinden. Yönünü Palandöken Dağları'na doğru çevirdi ve beklemeye koyuldu.

Fakülte binalarının ötesinde çamlık bir saha alabildiğine yayılıyor, irili ufaklı çamlar yeşil yeşil gülümsüyorlardı. Çamlık sahanın bittiği yerde başlayan çıplak arazi, ta Palandöken Dağları'nın eteklerine kadar uzanıyordu. Orada, Telsizler Köyü'ne ait birkaç ev ve bir cami göze çarpıyordu.

Palandöken Dağları'nın en yücesinin görünen yüzüne büyük harflerle "ÖNCE VATAN" diye yazılmıştı.

Bir yaprak havalanıp yere düştü.

Kaldırımların kenarları hep bu sapsarı, kurumuş yapraklarla doluydu. Bu yapraklar, üniversite caddelerinin kenarlarını süsleyen çam, akasya, kavak ve diğer ağaçlardan sonbaharın çekip aldığı yap-

raklardı. Hafif rüzgârın fısıltısını dinliyorlardı. Bazen heyecanlanarak havaya fırlıyor, sonra sakinleşerek yere düşüyorlardı.

Döndü ve kampüse şöyle bir göz gezdirdi.

Her yer, üçer-dörder katlı, dev birer beton canavar gibi, planlı bir şekilde caddelerin sağına soluna kurulmuş, güneydeki pencerelerinden güneşin ışıklarını yudumlayarak ısınmaya çabalayan, değişik renk ve büyüklükte binalarla doluydu. Merkezde rektörlük, güneyinde ve batısında fakülte binaları ve araştırma hastanesi, doğusunda lojmanlar, kuzeyinde ise hizmet binaları bulunuyordu. En yüksek bina on katlı Araştırma Hastanesi’ydi. Lojmanların güneyinde, çifte minareleri, parlak ve hoş görünümlü, iri kubbeli, diğer binalar içinde farklılığı hemen hissedilen, bir müjdecî gibi vakarlı bir şekilde hayatı selamlayan, üniversite içinde yapılmış olması inananları yürekten sevindiren görkemli Üniversite Camisi, her günkü gibi sırtını güneşe vermiş, kollarını duaya açarak “Allahım sen İslam’ı koru!” dercesine kendinden geçmiş, yalvarıyordu. Onun hemen batısında Kredi ve Yurtlar Kurumu binaları, yurt lojmanları vardı. Yurt binalarının arkasında Çat yolu kıvrım kıvrım uzanıyordu...

Saatine baktı. Siyah saçları dalgalandı ve Zülküf sarsıntısından kurtularak yeniden eski halini aldı.

Otobüsün yaklaştığını görünce, biletini hazırladı. Durması için el kaldırdı. Otobüs gürültüyle durdu ve o binince yeniden hareket etti.

Boş yerlerden birine oturdu. Zülküf’ü düşünmeye başladı yeniden. “Oda numarasını öğrenmeliyim.” dedi içinden. “Onunla yakından ilgilenmeliyim.” Otobüs hızla ilerlerken, düşünmeye devam etti: “İnsanımızın en önemli meselesi: düşünmemek! Onu başardığı zaman, bazı şeylerin niçin yanlış olduğunu kendisine sormaya ve bunalıma sebep olan içtimai mikropları tespit edip, onlarla mücadeleyle başlayacaktır. Yanlışlarla niçin avutulduğumuzun sırrına ereceğinden, uyanıklığın gerektirdiği bütün faaliyetlere girişecek, gerekirse sevginin okşayıcı bayrağının yüreklerin gönderlerine yeniden çekilmesi için canımı bile verebilecektir...”

Yoncalık Duracı'nda otobüsten indi.

Etraf insanla kaynıyordu. Sabahın bu erken saatinde Yoncalık Duracı'nın kalabalık olması çok tabiiydi. Çünkü belediye otobüslerinin merkez duracı burasıydı ve memur, işçi ve öğrenciler kendileri için gerekenleri yapabilmek umuduyla, evlerinden çıkar çıkmaz buraya yöneliyorlardı. Otobüslerin biri gidip, biri geliyordu. Taksiler vızır vızırdı.

Kalabalığın arasına karıştı ve düşünceleriyle baş başa, kaybolup gitti...

Duvarları beyaz badanalı, pencereleri perdesiz ama pencere kenarları sardunya ve sarmaşıkla örtülü, dört dolap ve dört ranzalı yurt odası, güneyde bulunduğuandan vakit ikindiye yaklaşırken, camlardan içeriye coşkuyla dolan güneş ışıklarıyla iyice aydınlanmıştı. Ranzalara düzgün bir şekilde serilmiş yataklar; bir döşek, iki battaniye, yastık ve nevresimlerden ibaretti. Dolapların üzerlerinde sıkı sıkıya kapalı valizler vardı. Kalorifer, pencerenin yan tarafındaydı ve üstünde su dolu, kırmızı bir testi, Zülküf'ün garip düşüncelerle uğraştığı bir anda, bakışlarının mihlandığı noktada duruyordu.

Odaya girişte soldan ikinci yatak, Zülküf'ün Bolulu sınıf arkadaşı Mustafa Fındık'ın; diğerleri Eğitim Enstitüsü talebelerininindi. Girişte sağdan birinci yatağın sahibi Karanlı Ahmet ile ikinci yatağın sahibi Yozgatlı Nuri'yle pek fazla görüşmezdi.

Odada Zülküf'ten başka kimse yoktu ve iç dünyasında öylesine bir kaos vardı ki bunu beden dilinden anlamamam mümkün değildi. Bazen kaskatı kesilerek öylece duruyor, bazen de kaş göz hareketleri alenen belli oluyordu. Bir girdabın içinde olduğu açıktı.

“Gittikçe kararan bir dünya... Güzelliklerin içten içe tutuşup yandığı, kömürleştiği, çirkinliklerin baş tacı edildiği; çöküşün, kayboluşun an meselesi, kalkışın ve yükselişin hayal olduğu günler. Haksızlık, ikiyüzlülük dolu bir dünya... Kanla yıkanan ülkem. Kana susamış sağcı solcu katiller.

Sevgileri kirli, bakışları güvensiz, duyguları vahşi, arzuları korkunç insanlar. Art niyetli, diken ruhlu, zakkum yürekli, merhametsiz, bencil vurdumduymaz, şaşkın...

Uygarlık adına, kendimizden her gün biraz daha uzaklaştığımız, korktuğumuz, endişelendiğimiz, içimizdeki hüznün akrebinin kollarına yapayalnız terk edildiğimiz devir. Ruhların sefalete, hüsrana koştukları çağ!

Elimizden tutmak isteyenlerin düşmanı, kolumuzu kıranların dostuyuz artık. İyilikten, doğruluktan kopmuş, insanlığımızı unutmuşuz. Arkamıza bakmadan kaçıyoruz. Birbirimizden, benliğimizden, içimizde doğuştan var olan güzelliklerden, beyazdan, aydınlıktan, çiçekten kaçıyoruz. Düzensizlikler ortasında bocalamaktan başka bir şey değil yaptığımız...

Kim durup da, düşünebiliyor bunları? İnsanların büyük çoğunluğu, çaresiz bir kargaşanın içinde kaybolup gittiklerinden, yüreklerini saran korkunç fırtınadan asla kurtulamayacaklar, asla!

Çarkımız bozuk bizim. İçimiz kokuşmuş. Böyle devam ettiğimiz müddetçe, sosyal adalet hiçbir zaman gerçekleşmeyecek. Hiçbir zaman!"

Yatağından kalktı. Yüzünde yine o donuk ama bir o kadar da somurtkan ifade vardı. Kırışan battaniyeyi düzgün bir şekilde düzelttikten sonra dolabını kapattı ve odasından çıktı. Kantine indi. Çalışanlardan ve birkaç öğrenciden başka kimse yoktu.

Kantin epeyce büyüktü. Yaklaşık dörder sandalyeli yirmi masası, çay ocağı; yiyecek maddeleriyle, öğrencilerin ihtiyaç duyabileceği araç ve gereçlerin satıldığı bir alışveriş bölümü vardı. Açık mavi duvarlara yerleştirilmiş hoparlörlerden arabesk şarkılar yayılıyordu. Havası dumanlıydı.

Büyük bir bardak çay içtikten sonra yurttan ayrıldı. O sırada Üniversite Camisi'nden ikinci ezanı okundu. Bir ara, namaz kılmayı düşündüyse de "Boş veer!" diyerek vazgeçti. "Kim girecek böyle bir zahmete? Gençliği cami köşelerinde harcamak olur mu? Orucumu bile düzgün tutmuyorum. Namaz kılmamam ne olur? Bu işi ihtiyarlıkta düşünürüm..." Salına salına yürüdü. Yarısına kadar içtiği Bitlis

sigarasını yolun kenarına fırlattı. İzmariti ayağıyla ezdi. “Kimse benim izmaritimi ezme zahmetine katlanmasın.” dedi içinden. Yurttan ayrılmadan önce, yatağına sırtüstü uzanmışken kendisini meşgul eden düşünceleriyle yeniden baş başa kalınca, kafası allak bullak oldu. “Ben de o diken ruhlı insanlardan değil miyim?” “Evet, ben de onlardanım!” Objektif düşündüğüne karar vererek ferahlaması, irkilmesine, yüzünün kızarmasına engel olamadı. “Allah kahretsin! Bu berbat durumdan kurtulmak için kimsenin bir şey yaptığı yok. Herkes kendi dünyasında. Kendi çatısını kurmakla meşgul. Bütün politikacılar kendi menfaatleri için çalışıyorlar. Öyle ya: Bana değmeyen yılan bin yaşasın! Zülküf’e değmiş, önemli mi sanki? Tok aç, sağlıklı hastayı, yürüyen duranı, yaşayan yaşamaya çalışanı düşünmüyor. Ne fakirin halinden zengin, ne de cahilin halinden âlim anlıyor. Önemli olan, gemilerin yürümesi. Bu arada boğulanlar olacaktı, kimin umurunda!”

Edebiyat Fakültesi’nin kapısına varmak üzereydi. Merdivenleri hızlı hızlı indi. Son basamakta az kalsın düşecekti. Eli karnına dokununca, açlığını hatırladı. Ne olur ne olmaz diye, ceketinin düğmelerini ilikledi. Renkleri solmuş eski kravatını düzeltti. Yanından geçen birkaç arkadaşına nerdeyse bağırır gibi:

-Müjde dostlar, diye seslendi.

Durdular. Onun bu tuhaf müjdesi karşısında şaşırılmışlardı.

-Ne müjdesi? Yoksa krediler mi çıktı, diye heyecanla sordu Ispartalı Rasim.

-Hayır, diye cevap verdi Zülküf. Hemen öyle hayale kapılmayın! Sadece, bugün dünden daha da aç olmama rağmen, gelecekte dünyanın en tok adamı olacağımın müjdesini vermek istedim size.

-Yaa, öyle mi, dedi Rasim. O zaman biz de senin sırtından geçiniriz.

Kıkır kıkır güldüler. Başlarını sallayarak yollarına devam ederken, aralarında bir şeyler konuştular ama Zülküf bir kelime bile anlayamadı. Çünkü bir hayli uzaklaşmışlardı.

“Ah yoksulluk!” dedi içinden. “Paralar suyunu çekmek üzere. Gene inşaat köşeleri, gene çimento torbaları! Ah! Ah Nalan!”

Kaldırımların, motorlu vasıta yoluyla birleştiği yer boyunca, acayip bir şekilde ve zorlukla da olsa yürüyor, ayaklarının ucuyla bazen sararmış yapraklara, bazen de çakıl taşlarına vuruyordu. Bakışları bir o yana, bir bu yana kayıyor, ara sıra kemirdiği dudakları hiçbir ses çıkarmadan kıpırdayıp duruyordu. Böyle düşünceli, ruhen sıkıntılı olduğu anlarda, gözlerinin etrafındaki çizgiler daha da belirginleşiyordu. Ceketinin kenarlarıyla oynuyor, dudaklarını kemiriyor; bütün sıkıntılarını unutmak, içini sıkın, yüreğine kıymık kıymık işleyen sorulara karşılık vermek ister gibi bir hisse kapılıyor, amansız duygularla boğuşarak zamanı lif lif yoluyordu.

Rasim’e söylediği sözün saçma olduğunu biliyordu ama yine de söylemişti işte.

“Haydi be! Dünyanın en tok adamıymış! Bugün ve yarın, hakkımda insanlara verilebilecek tek müjde, her gün, bir önceki günden daha da aç olacağımdır!”

Böyle düşününce, hiçbir haklı nedene dayanmaksızın, geleceğin kendisine hep acı vereceği kanaatine vardı. Ruhunda, bütün bedenini sarsan titremeler meydana geldi.

“Ömür boyu, düzensizlikleri yıkmak için çırpınmak lazım. Yoksa açlar her zaman aç, toklar ise her zaman tok olarak kalacaklardır.”

Kapıyı gıcırdatarak açtı ve fakülte kapısından içeri girdi. Bütün düşüncelerinden sıyrıldı. Okula başladıkları günlerde, görür görmez dikkatini çeken, babasının fabrikatör olduğunu duyduğu, “Gözüm bir yerlerden ısıyor.” dediği ve sevdalanmış gibi peşine düştüğü kıızı hatırlamıştı. İçinden geçenler elektrik akımı gibi titretti vücudunu:

“Parası bol olsun da, gerisi önemli değil!”

Gülümsedi. Arzularının küheylanı onu, hayal dünyasının vadi-lerinde hızla uçururken, bölmeli bir tahta kutunun yanında durdu. Bölmelerindeki mektupları karıştırmaya başladı.

“Vay be! Mükemmel bir apartman dairesi. Hayatın böylesi de var işte! Nalan beyaz bir kelebek gibi etrafımda nazlı nazlı dönerken...”

Sinirlendi. Küheylan aniden yok olmuş, hayal dünyası silinivermişti zihninden.

-Tüh, dedi. Aç karnına hayal bile kurulmuyor. Hem boşu boşuna hayal kurmanın ne anlamı var?

O da bilmesine biliyordu ama aç karnına bile olsa, denemekten kendini alamıyordu. Çünkü hayal kurduğunda unutabiliyordu hayatın sırtında debelenen yükünü; acılarını, kaygılarını, endişelerini...

Z bölmesinde adına mektup bulamayınca, N bölmesindeki mektupları karıştırdı. Birinin üzerinde -güya- sevdalandığı kızın ismini okudu: Nalan Yelken!.. Heyecanlandı. Mektubu aceleyle cebine sokuşturup uzaklaştı. Kantine girdi. Ocaktan fiş karşılığında çay olarak masalardan birine oturdu. İki-üç yudumda içti çayı. Yüzü buruştu.

-Çaydan başka her şeye benziyor, dedi. Soğuk, bulanık!

Fakültenin kantini de, hemen hemen yurdun kantini kadardı. Açık pembe duvarlarında değişik renk ve güzelliklerle dolu tablolar asılıydı. Masalarda kıvrık erkekli gruplar oturmuş, kimileri konuşurken kimileri heyecanla satranç oynuyorlardı. Bir köşeye çekilmiş, sessiz sessiz dışarıyı seyreden veya duruşundan, hayal âleminin uçsuz bucaksız manzaraları arasında kaybolmuş olduğu anlaşılabilirler de vardı. Kesif sigara dumanı ve bazen kulakları tırmalayan kahkahalar, ilk girenlerin dikkatini hemen çekiyordu.

Korkuyla çıkardı mektubu. Elleri titriyordu. Gönderen kısmında “Ayşe Duran” ismini okuyunca, biraz ferahladı. Fakat yine de, yaptığı yanlış hareketin verdiği utanç duygusu ve vicdanının huzursuzluğu ruhunu örselemeye yetti. Yabancı birisinin mektubunu açmak ne kadar çirkin bir şeydi. Üstelik niçin böyle davrandığına bir cevap da